

Ez jön: vér, veríték és könnyek

2026 április 17. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

KÉT MAGYARORSZÁG – Magyar Péter vezényletével hamarosan kötél nélkül bungee jumpingolunk a szakadékba.

Záporoznak a megfajtások a vasárnapi sajnálatos eseményekre. Az én megfajtásom, ha nevezhet? egyáltalán annak, pusztán ennyi: tizenhat év. Irgalmatlanul hosszú id? kormányon. Ami egyeseknek észérvek, szeretet és h?ség, az másoknak utálat és unalom kérdése.

Másfél millióan korábban is mindig Orbán ellen szavaztak, mert „O1G”, most pedig további másfél millióan jelezték, megunták, csömörük van a Fideszt?l. Demokráciában ennyi id? után szinte elkerülhetetlen a bukás.

Váratlanul viszont csak a nemzeti oldalt érte, miután politikusai és közvélemény-kutatói gy?zelmi illúzióba ringatták.

A sok egyéb megoldás is lehet akár mind igaz. Például voltak ügyek. Hogyne lettek volna ennyi id? alatt? Nem úgy, nem azok és nem annyi, mint amennyit a nemzetközi lügenpresse összehazudozott, de voltak. Voltak rossz arcok. (A legrosszabb éppenséggel ott üvöltözik a köztvé riporterével e sorok írása közben, és kirúgásokat, patakvért ígér.) Volt g?g. Az id? el?rehaladtával egyre nagyobb mellény. Pofátlan kérdésekre pofátlan válaszok. S?t: a bukás oka lehet az ?szül? haj meg a növekv? pocak is. Ám, hogy idáig mindezek külön-külön és együtt nem léptek át egy kritikus szintet, az abból is látszik, hogy

tizenhat évig egyre izmosodó kétharmados Fidesz-többség csücsült a parlamentben. Ami önmagában történelmi fegyvertény. Teljesítményét pedig akkor kezdik majd értékelni a most még ünnepl? tiszás honfitársak, amikor Magyarország új helytartója vezényletével hamarosan kötél nélkül bungee jumpingolunk a szakadékba. Ott vár minket Európa.

Még föl sem kenték miniszterelnöknek, Magyar Péter máris bejelentette: hozzájárul az Ukrajnának nyújtandó 90 milliárd eurós uniós hitelhez, noha Zelenskijék olajblokádjá még tart. Megmondtuk, hogy erre készül? Meg. A 444 közben elkezdte az agymosást, miért fenntarthatatlan a védett benzinár – holott mikor a Tisza-vezér követelte, akkor még csujjogattak hozzá. Az Övcsatos egyik gazdasági „szakért?je”, Raskó György zöldbáró máris az uniós követelések gyorsított ütem? teljesítésér?l és az Orbán-kormány jóléti intézkedéseinek kivezetésér?l értekezett az ?t „Gyurizó” RTL-es riporternek. Gyurikám így, Gyurikám úgy. Raskó Gyuri végül szomorú szemmel közölte, az élelmiszeráraknál néhány százalékkal gyorsulhat az infláció, de hát: „Nem lehet elég korán elkezdni a felkészítést erre.” Nem hát.

Mi például

már tizenhat éve megkezdjük a magyarok fölkészítését a Raskó-félékre; hogy mire számítsanak, ha a globalisták helyi pártjai újra hatalomra verg?dnek. Egy ideig könny? dolgunk volt, mert a 2010 el?tti emlékek élénken éltek Bokros Lajosról, szemkilövetésr?l, IMF-r?l, cs?dr?l. A figyelmeztetés idáig használt. A többségnél most betelt a pohár. Saját kárán akarja át- vagy újraélni mindazt, amit?l óvni próbáltuk.

Nincs mit tenni. Ahogy Feró énekelte: „Fogadj be, Európa! Lehánytam magam. Nagyon szeretnék európainak látszani.”

Mint amikor elkap az örvény: hagyni kell, hogy minél gyorsabban lehúzzon az aljáig, hogy onnan elrugaszkodva esélyed legyen fölúszni. Most tehát alá kell süllyednünk az örvény legmélyebb bugyraiba, hogy egyszer talán följöhessünk. Hát nem sikerült megúsznunk; a magyarok úgy döntöttek, a saját b?rünkön kell tapasztalni minden sötét veszedelmet, infernális mocskot, gendert, migrációt és háborút, ami Nyugat-Európát épp elpusztítja, és ami talán nekünk is a végállomást jelenti.

Beszélhettünk, írhattunk mi bármir?l: tényekr?l, eredményekr?l, árulásról, szaros gatyáról, kokórol, botrányokról – nem számított. Akiknek szántuk, meggy?zhetetlenek voltak. Mert – és újra ide lyukadunk ki –: tizenhat év. Halmozódik a frusztráció, a gy?lölet, a sikertelenség miatti düh. Ezt tapasztalhatták sokan, akik az utóbbi hónapokban beszélgetni próbáltak tiszásokkal. És ugyanitt lehet a válasz Török Gábor politikai elemz? korábbi cinikus megjegyzésére, aki azon somolygott, hogy a legkeményebb botrányok, fideszes támadások sem karcollják Magyar Pétert. Persze az is kétségtelen, hogy

a külföldi cselédmédia Panyi-féle ügynökök segédletével széthazudott, letagadott, átkeretezett mindent, aminek a töredékébe egy szoci vagy fideszes politikus korábban belebukott volna. Tizenhat év Fidesz-kormányzás után a magyarok többségét egyszer?en nem érdekli az igazság zebrákról, Zsolti bácsiról, Aszad-különgépr?l. Ha Magyar Péter elfogyasztotta volna a szomszédját, az sem.

Ott van még az unalom. Ugyanazok az öltönyös alakok a képerny?n másfél évtizede. A többségnek egyszer?en elege lett bel?lük. Most jöjjön valami más. Hogy emez lehallgatta a feleségét? Na és? De legalább új. A tiszás képvisel?knél pedig nemhogy hátrány, inkább el?ny, hogy sosem látta a képüket, és nulla politikai és államigazgatási tapasztalatuk van. Talán épp ezek a legvonzóbb tulajdonságaik.

Lánczi András írja:

A modern ember a nihilizmus és a narcisztikusság között egyensúlyoz. A nihilizmus nem ismeret kérdése, hanem morális kérdés. A narcisztikusság sem önismeret kérdése, hanem szintén morális kérdés, mégpedig az önimádó ember megjelenéséé.

E kiindulópontból Pataki Tamás kollégám így vezeti le a történeteket: „A világ most láthatja, milyen, hogyha eme fetisizált közösség, a »fiataloké«, dönthet. Ezek a nemzedékek önmagukat ismerték fel Magyar Péter személyiségében, karakterében, nyelvezetében. Az Orbán-kormány – különben nagyvonalú, páratlan és jó családtámogatási rendszere – azért nem aratta le az elvárt sikert, mert a fiatal nemzedékek túlnyomó többsége nem a másik felébe, hanem önmagába szerelmes, magyarán nem akar elkötelez?dni, nem akar házat, lakást venni, gyermeket vállalni. [Orbán Viktor](#) egy harminc évvel ezel?tti megoldást kínált a Netflix-nemzedéknek, és utóbbiak nem éltek vele. A narcisztikus nihilizmusnak ellenben van egy olyan mellékhatása, ami túlmutat a napi és a holnapi politikán, ezt pedig önfelszámolásnak nevezik.”

Ha ez egy szabadságharcos nemzet, ahogyan Orbán Viktor többször mondta, akkor szabadságharcos itt mindenki: a pék, a zongoraúr, a Wolt-futár, a handlé, a postás és a díjbeszed? (van még olyan?) is. De leginkább a mindenkori fiatalok.

Tizenhat év alatt választókorú lett nagyjából másfél millió honfitársunk. Már csak az a kérdés, ki ellen szabadságharcoljanak. Ha az elnyomás látványosan, tankok és szuronyok formájában érkezik, könny? a dolguk. Ám ha a szabadság, a nyugatosság, „európai értékek” álcájában érkezik, akkor nehéz fölismerni.

Nem lehet eleget idézni (és ígérem, még sokszor fogom) Csurka István váteszi sorait:

Az EU-csatlakozás egy újabb, az el?z?nél is rosszabb, végzetes rendszerváltás, amelyben most már minden nemzeti törekvést, megújulást, rendteremtést a brüsszeli szabályokkal fojtanak el. Ez az új uralom rosszabb és aljasabb lesz, mint a szovjet uralom, mert ez a »demokrácia« köntösében jelenik meg. A magyarságot az elnyelés veszélye fenyegeti! A nyakunkon él?sköd?, balliberális elitünk, a sorsunk iránt közömbös, a privatizációból meggazdagodott, idegen zsoldban álló réteg élve akarja eltemettetni a magyarságot egy uniós sírhant alá!

Most ez következik. Be fog igazolódni mindaz, amivel úgymond „riogattuk” a magyarokat. A-tól Z-ig. És szükséges is, hogy minél nagyobb dózisban megkapják az ? Európájukat, s magukba vételezzék. Vér, veríték és könnyek kellenek, hogy utána visszaköveteljék maguknak a biztonságos, nyugis kis NER-jüket. Ha addigra marad itt még bármi.

Pilhál Tamás - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
